

ТРИТЕ ДАРА НА ОРИСНИЦИТЕ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял някога един много беден цар. Той имал големи дългове и само единадесет войници. И това било почти всичко, което притежавал. Имал и един син. Тежък бил животът на царя, едва-едва свързвал той двата края. Знаел, че няма да забогатее, а наближавал и краят на живота му. Затова ходел угрижен и печален, докато най-после не се разболял. Почувствал царят, че е настъпил неговият сетен час, и заповядал да повикат сина му. Момъкът дошъл при умиращия си баща дълбоко натъжен. А царят му казал:

— Не скърби! Когато умра, погребй ме, както му е редът, а после заповядай на войниците да копаят под задната стена на двореца. Ще открият подземие, в подземиеото има един голям сандък, а в сандъка са трите дара на твоите орисници. Вземи ги. В сандъка ще намериш и грамота, в която е казано какво да правиш с тези дарове и за какво могат да ти послужат.

И като изрекъл тези думи, царят умрял.

Принцът погребал баща си с нужните почести, а после се замислил: как ще живее такъв сиромас като него на белия свят? Мислил, мислил, но нищо не можел да измисли. И изведнъж си спомнил онова, което казал баща му в предсмертния си час. Извикал своите единадесет войници и тръгнал е тях да копае там, където заръчал баща му. Но бил толкова беден, че нямал лопати за всичките войници. Претърсил навсякъде и сред различните вехтории едва намерил единадесет лопати. Заповядал на войниците си да копаят.

Копали войниците, копали цял ден, мъчили се, но нищо не намерили. Натъжил се принцът сиромас. „Сигурно там няма нищо!“ — помислил си той. Но нямало друго що да стори — на следния ден заповядал да копаят още. Копали, копали горките войници чак до вечерта, пак нищо не намерили. Съвсем се отчаял принцът сиромас. Най-сетне решил: „Ще копаем още един ден, пък после ще видим!“

На третия ден войниците копали колкото сили имали и на свечеряване открили подземиеото. Принцът веднага се спуснал долу и видял там големия сандък, за който говорил баща му. Сандъкът бил толкова голям и тежък, че принцът сиромас едва успял да вдигне капака. Но като го отворил, занемал от учудване: сандъкът бил почти празен! А той очаквал, че ще намери там пари и скъпоценности! В сандъка имало само три неща: извехтял пояс, стар ловджийски рог и

окъсана празна кесия. Ядосал се принцът на тези подаръци — на тавана вехтории колкото щеш!

Чак тогава си спомнил, че баща му споменал и за грамота, в която се казвало какво да прави с даровете. Потърсил в сандъка и намерил на дъното старата грамота. Почнал веднага да я чете, та да види какво да прави с даровете. А там било написано, че поясът е вълшебен. Ако го сложиш и кажеш къде искаш да отидеш, още в същия миг ще се намериш там. И старият ловджийски рог бил полезно нещо. Ако го надуеш, веднага пред теб ще се появи огромна войска. Ще заприихдат войници като пълноводна река. Окъсаната кесия също била вълшебна. Който я притежава, винаги ще има пари, макар че тя сега била празна. Трябвало само да я хвърли на земята и да я вдигне — тя щяла да бъде вече пълна с жълтици.

Когато прочел това, принцът сиромас се зарадвал така, сякаш получил най-голямото съкровище на света. Взел той от сандъка пояса, ловджийския рог и празната кесия, както и грамотата. А на своите единадесет войници заповядал да заровят изкопаната яма, защото нямало повече какво да търсят.

Щом се прибрал в двореца, принцът сиромас хвърлил кесията на земята и тя веднага се напълнила с блестящи златни монети. Изсипал той жълтиците и започнал да хвърля кесията на земята, докато събрал безчет жълтици.

Отишъл тогава принцът при всички, на които бил длъжник и им се издължил в златни монети. Чудели се хората и не могли да се начудят — откъде е взел толкова много пари!

Накупил си принцът след това разкошни дрехи и различни скъпи неща. Облякъл в хубави мундири своите единадесет войници, а двореца подредил така, че той целият светнал.

Когато имал вече всичко в изобилие, принцът си спомнил за хубавата дъщеря на съседния цар. А той бил вече момък за женене. И тъй като станал също толкова богат, колкото и другите царе, решил да поиска за жена хубавицата. Препасал вехтия пояс и пожелал да се намери в двореца на съседния цар пред хубавицата принцеса. И още в същия миг се озовал пред нея.

Смаяла се прекрасната принцеса и го попитала:

— Ти откъде се взе тук, сякаш падна от небето?

А той отвърнал:

— Аз притежавам един вълшебен пояс. Когато го препаша, той в същия миг може да ме пренесе там, където поискам.

— Покажи ми този пояс! — помолила го принцесата. — Никога в живота си не съм виждала такова чудно нещо!

Принцът не помислил нищо лошо, разкопчал пояса и го подал на принцесата. Погледала го тя, почудила се, а след това казала:

— Позволи ми да покажа пояса на царя, моя баща. Нека и той да го види.

— Добре, покажи му го — съгласил се принцът.

Изтичала принцесата при баща си с пояса и му разказала за вълшебното му свойство.

Царят взел вълшебния пояс и го скрил в един сандък, а на дъщеря си дал един от своите пояси, който наглед бил същия като вълшебния. Върнала се принцесата при принца, подала му бащиния си пояс и рекла:

— Царят много хареса твоя вълшебен пояс.

След това почнала да го разпитва как така той, принцът сиромас, е забогатял изведнъж толкова много, че е почнал да носи такива скъпи ботуши и дрехи. Не се стърпял принцът, прищяло му се да се похвали пред хубавата принцеса. И почнал да ѝ разказва:

— Сега съм тъй богат, че цял живот няма да мога да изхарча парите си. В тази окъсана, празна кесия има толкова много жълтици, колкото човек не може и да сънува! Трябва само да я хвърлиш на земята и тя ще се напълни със златни монети.

Сега прекрасната принцеса пожелала да види окъсаната кесия. Принцът не помислил нищо лошо и ѝ дал кесията. Разгледала я тя от всички страни, почудила се и го помолила:

— Позволи ми да покажа кесията на баща си. Защото и той не е виждал такова чудо!

— Добре, покажи му я! — съгласил се принцът.

Изтичала принцесата при баща си и му разказала за новото чудо. Царят решил да изпита кесията: хвърлил я пред себе си и какво да види: щом паднала на земята, тя веднага се напълнила е жълтици. Тогава царят бързо скрил кесията в сандъка, където бил и поясът на принца. После дал на принцесата своята кесия, която приличала досущ на вълшебната, и ѝ казал да я върне на принца, вместо истинската.

Грабнала принцесата кесията и забързала обратно. Вървяла и се радвала, че успели да измамат принца сиромас. Отишла при него, върнала му кесията и най-мило и любезно му разказала, че старият ѝ баща много се чудил, защото през целия си дълъг живот не бил виждал подобно нещо.

Главата на принца така се замаяла от нежните обноски на хубавицата, че той забравил да ѝ каже за вълшебния ловджийски рог, който бил в джоба му. Сбогувал се с принцесата и решил да се върне в къщи. Препасал пояса и пожелал да се намери в своя дворец. Но не излязло нищо! Дори не се и помръднал от мястото си. Опитал се отново — пак същото. Зачудил се принцът — нищо не можел да разбере. Извадил после празната кесия и я хвърлил на земята. Навел се, вдигнал я — кесията си била все тъй празна!

Разбрал тогава принцът, че са го измамили. Без да му мисли много-много, извадил от джоба си ловджийския рог и го надул. Още при първите звуци на рога заприиждала многобройна войска. Нахлули отвсякъде войници, всичко наоколо светнало от блясъка на оръжието им. Очаквали само заповедите му.

Щом видели това, принцесата и баща ѝ страшно се изплашили. Царят веднага поискал да върне на принца откраднатото, но принцесата не се съгласила:

— Аз пак ще изиграя този глупак! — казала тя.

Послушал царят своята умна и хитра дъщеря и не върнал откраднатите неща. А прекрасната принцеса излязла срещу принца и войската му, сякаш не се е случило нищо и попитала:

— Защо си събрал такава многобройна войска? Не разбираш ли от шегата? Ами че аз исках да видя само какво ще направиш, когато разбереш, че са те измамили. Разпусни войниците си и ще получиш веднага и пояса, и кесията си.

Принцът ѝ повярвал и разпуснал войниците.

— Откъде се взе такава огромна войска? — чудела се принцесата.

А принцът вече забравил как го измамила тя и отвърнал:

— Имам един ловджийски рог. Стига само да го надуя и веднага ще се стекат отвсякъде толкова войници, колкото ми потрябват!

— Покажи ми този вълшебен рог! — помолила го принцесата.

Принцът не искал да ѝ покаже рога, но тя започнала да го придумва:

— Няма да го занеса на баща си, само аз ще го видя! Дай ми да го подържа — помолила принцесата, — искам по-добре да го разгледам!

Без да мисли нищо лошо, принцът ѝ подал рога. Принцесата го грабнала и го надула. Веднага се стекла огромна войска. Войниците я запитали какво трябва да направят. Разбрал принцът сиромас, че пак го измамили и че този път работата е лоша, но какво да стори? Не можел и да избяга!

А принцесата заповядала да хванат принца и да го отведат в една гъста гора. Войниците помъкнали принца към гората, а принцесата измамница влязла доволна в двореца и занесла рога на баща си. Като чул какво е станало, царят не можел да се нарадва на умната си дъщеря.

Ех, че живот заживели сега старият цар и неговата единствена дъщеря! Пари имали колкото щеш! Достатъчно било да хвърлят на земята кесията и тя се пълнела с жълтици. Пък имали и такава огромна войска, каквато никакъв цар не бил и сънувал! Стигало само да надует рога и отвсякъде щели да заприиждат войници, които можели да победят всички царе. А поясът можел в миг да ги пренесе, където поискат. Какъв по-добър живот от този!

Принцът сиромас останал сред гъстата гора сам-самичък и не знаел как да се върне в своя дворец. Два дни скитал съкрушен из гората и на третия ден съгледал едно ябълково дърво, отрупано с такива красиви ябълки, каквито никога не бил виждал. Откъснал принцът една ябълка, ухапал я — много му харесала. Почнал лакомо да яде ябълка след ябълка, тъй като от три дни не бил хапвал нищичко. Наял се и ожаднял. Отишъл да пие вода от едно ручейче, което ромоляло близо до ябълковото дърво. Но когато стигнал до него, изведнъж така му се приспало, че краката му се подкосили и той паднал на земята. Опитал се да допълзи до водата, но заспал на самия бряг на ручейчето, без да успее да утоли жаждата си.

Когато се събудил, имало от какво да се зачуди: носът му станал толкова голям, че просто да те е страх да го погледнеш. А принцът все още бил много жаден. Добре, че допълзял толкова близо до поточето и можел с ръка да загребва вода, иначе щял да умре от жажда — е такъв

огромен нос как ще се помръдне! Почнал принцът да гребе вода с шепа и да пие. Колкото повече пиел, толкова повече се смалявал носът му. Чак до вечерта пил той вода и най-сетне носът му станал такъв, какъвто бил по-рано.

И ето, тогава принцът намислил как да накаже прекрасната принцеса за измамата ѝ. Напълнил джобовете си с вълшебни ябълки и излязъл от гората. Почнал да обикаля къщите и да продава ябълките от скъпо по-скъпо, защото такива красиви ябълки никой никога не бил виждал. С получените пари си купил хубави нови дрехи и голяма кошница. Облякъл новите си дрехи и отишъл при ябълковото дърво. Набрал пълна кошница с вълшебни ябълки и се отправил към двореца на хубавицата. В новите си дрехи принцът бил неузнаваем и затова вървял без страх. Минал край двореца и видял на пътя няколко от царските слуги. Приблизил се до тях и им предложил от своите ябълки. Купили си те ябълки, почнали да ядат и да ги хвалят.

Една от слугините казала на принцесата, че някакъв човек продава неவிждано хубави и вкусни ябълки. Принцесата веднага изпратила да ѝ купят. Тя била много лакома и изяла няколко ябълки. А човекът, който продавал ябълките, изчезнал.

Ех, какъв шум се вдигнал в двореца малко след това.

Носовете на всички, които яли от тези ябълки, пораснали големи и преголеми. В двореца настанала такава теснотия, че нямало къде да се обърне човек!

А най-огромен от всички бил носът на прекрасната принцеса — тя изяла най-много ябълки! Дворецът ечал от ридания, но никой не можел да стори нищо, всички чакали да видят какво ще стане по-нататък.

А в това време принцът сиромас се преоблякъл като лечител и отишъл при ручея, откъдето пил лековитата вода. Напълнил от нея няколко шишета. Но в едно шише налял обикновена речна вода и се запътил към царския дворец. Там той обявил, че е прочут лечител и може да лекува от най-различни болести. Всички се зарадвали безкрайно. Принцът се съгласил срещу богато възнаграждение да ги избави от страшните им носове. Раздал на всекиго по едно шише вода от ручея и им казал да я изпият капка по капка. А на красавицата принцеса дал речната вода. Носовете на всички почнали да намаляват,

само носът на принцесата си оставал все така огромен. От отчаяние принцесата място не можела да си намери и обещала да даде на лечителя всичко, каквото пожелае, само носът ѝ да стане отново такъв, какъвто бил по-рано.

— Това не е толкова просто — рекъл лечителят. — Изглежда, че много си се провинила, щом носът ти не намалява. Разкажи ми кому какво зло си сторила. Тогава може и да успея да ти помогна.

Принцесата му признала:

— Откраднах с хитрост от един беден принц вълшебния му пояс, вълшебната му кесия и вълшебния му рог, а него самия заповядах на войниците да отведат и оставят в най-гъстата гора. Зная, че извърших голямо зло, но научи ме как да го поправа сега! Каквото ми кажеш, това ще направя!

— Дай ми — рекъл лечителят, — пояса, кесията и рога и аз ще ги върна на принца сиромас. Когато той си ги получи обратно, носът ти сигурно ще стане като преди.

Принцесата му каза къде са вълшебните неща.

— Вземи ги сам, защото аз не мога да помръдна с този огромен нос.

Когато прибрал пояса, кесията и рога, принцът дал на принцесата да пие вода от ручей. Щом изпила първата глътка, носът ѝ веднага почнал да намалява. Принцът продължил да ѝ дава на глътки вода и огромният ѝ нос ставал все по-малък и по-малък. Когато носът станал само аршин и половина, принцът спрял да ѝ дава вода и хубавицата принцеса си останала страшилище с аршин и половина дълъг нос. Съдено ѝ било до края на живота си да остане такова чудовище. А принцът сиромас отново станал богат и щастлив. Намерил си бедна, хубава и честна девойка и се оженил за нея. Заживели те весело и честито и така си живеят и до ден-днешен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.